

UZASADNIENIE

H. O. i T. K. oskarżeni zostali o to, że w dniu 15 maja 2014 r. w L. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w mieszkaniu Ż. J., używając przemocy wobec Ż. J. polegającej na zaklejeniu jej taśmą przyklepną ust, przytrzymywaniu za ręce i włosy i uderzaniu jej w usta oraz po uprzednim przystawieniu do jej ciała i ciała jej małoletnich dzieci noża i grożąc jej zabójstwem oraz zabójstwem jej dzieci, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 3000 euro oraz 6850 zł, złotą biżuterię w postaci dwóch bransolet, 5 łańcuszków, 2 par kolczyków, o łącznej wadze około 400 gramów o wartości 22 220 zł oraz telefon komórkowy marki LG o wartości około 80 zł na szkodę Żeni J. i jej męża A. M. oraz złotą biżuterię w postaci łańcuszka, 4 pierścionków i bransoletki, o łącznej wadze około 200 gramów o wartości 16350 zł na szkodę E. S., przy czym H. O. zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Warnie w sprawie o sygnaturze akt 1124/2006 za podobne przestępstwo umyślne określone w art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 18 grudnia 2010 roku do 3 lutego 2011 roku oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Warnie o sygnaturze 936/2007 za podobne przestępstwo umyślne określone w art. 279 § 1 kk na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 2 grudnia 2009 roku do 28 grudnia 2009 roku i od 13 kwietnia 2010 roku do 18 grudnia 2010 roku i w ciągu pięciu lat od jej odbycia, zaś T. K. zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Warnie z 28 lutego 2012 roku o sygnaturze 6933/2011 za podobne przestępstwo umyślne określone w art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 maja 2012 roku do 21 grudnia 2012 roku, i w ciągu pięciu lat od jej odbycia, tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Po przeprowadzeniu rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ż. J. posiada obywatelstwo bułgarskie, z pochodzenia jest Turczynką. Nie posługuje się językiem bułgarskim, jednakże rozumie znaczenie słów wypowiedzianych w tym języku. Wraz z mężem A. M. utrzymuje się z handlu odzieżą przy ul. (...) w L.. Zamieszkują wraz z dwojgiem dzieci w wieku 4 lat oraz 2,5 roku w L., przy ul. (...), gdzie wynajmują mieszkanie wspólnie z innymi członkami rodziny A. M. - rodzicami oraz bratem, jego żoną E. S. i ich 16 miesięcznym dzieckiem.

W L. przebywali także obywatele Bułgarii tureckiego pochodzenia - T. K., posługujący się tureckim imieniem S. oraz H. O., posługujący się tureckim imieniem I., którego żona jest kuzynką A. M..

H. O. z uwagi na brak środków finansowych sprzedał A. M. złoty łańcuszek, a nadto pożyczył pieniądze od ojca A. M..

W godzinach rannych 15 maja 2015 r. Ż. J. przebywała w mieszkaniu przy ul. (...) wraz ze swoimi dziećmi oraz 16-miesięcznym dzieckiem brata swojego męża i jego żony E. S.. Gdy otworzyła drzwi, by zabrać stojące na klatce schodowej buty, do mieszkania wtargnęli H. O. i T. K., wpychając ją do środka. Zażądali od Żeni J. wydania złota i pieniędzy, przytrzymując ją i zaklejając jej usta taśmą przyklepną. H. O. ścisnął kobietę nadto za szyję, przytrzymywał za ręce i włosy oraz uderzył ją w usta. T. K. przystawiał nóż do szyi kobiety, a H. O. przyłożył nóż do szyi jej dzieci grożąc, że jeżeli kobieta nie powie gdzie jest złoto, to je zabije. Ż. J. ujawniła wówczas miejsce przechowywania złota, a T. K. rozpoczął przeszukiwanie mieszkania. W tym czasie H. O. w dalszym ciągu przetrzymywał kobietę i przykładał nóż do jej szyi. Plądrując mieszkanie T. K. znalazł 3000 euro, 6850 złotych, złotą biżuterię w postaci dwóch bransolet, 5 łańcuszków, 2 par kolczyków o łącznej wadze około 400 gramów wartości 22 220 zł, telefon komórkowy marki LG wartości około 80 zł stanowiących własność Żeni J. i A. M. oraz złotą biżuterię w postaci łańcuszka, 4 pierścionków i bransoletki o łącznej wadze około 200 gramów wartości 16350 zł stanowiących własność E. S., które spakował do torby. Następnie obaj mężczyźni zaczęli zadawać Żeni J. ciosy pięściami w nogi, po czym zawiązali taśmą samoprzylepną jej ręce i nogi oraz owinęli nią twarz kobiety. Zabierając zrabowane mienie, opuścili dom Żeni J. zostawiając uchylone drzwi na klatkę schodową. Przed domem wyrzucili do śmietnika nóż.

Kobieta po częściowym zerwaniu taśmy samoprzylepnej pobiegła za najmłodszym z dzieci, które po wyjściu mężczyzny raczkując zmierzało w kierunku schodów na klatce schodowej, po czym zawiadomiła o zdarzeniu sąsiadkę V. D., która za pośrednictwem swoich najbliższych skontaktowała się z mężem Żeni J., a ten wezwał Policję.

Zbiegający sprawcy udali się taksówką w kierunku granicy RP, po czym w komisie samochodowym w R. za kwotę 2100 zł zakupili samochód osobowy O. (...), którym udali się w dalszą drogę. W wyniku podjętych przez organy ścigania czynności, tego samego dnia zostali zatrzymani przed przejściem granicznym w B..

H. O. był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Warnie w sprawie o sygnaturze akt 1124/2006 za umyślne przestępstwo podobne określone w art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 18 grudnia 2010 r. do 3 lutego 2011 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Warnie w sprawie o sygnaturze akt 936/2007 za podobne przestępstwo umyślne określone w art. 279 § 1 kk na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 2 grudnia 2009 r. do 28 grudnia 2009 r. oraz od 13 kwietnia 2010 r. do 18 grudnia 2010 r.

T. K. był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Warnie z 28 lutego 2012 r. o sygnaturze akt 6933/2011 za umyślne przestępstwo podobne określone w art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 maja 2012 r. do 21 grudnia 2012 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: Żeni J. k.749-750v, V. D. k.748v, E. S. k.712v-713v, A. M. k.31-32, 199-200, 713v-714v, częściowo wyjaśnień oskarżonych: H. O. k.90-92, 465-467, 711 i T. K. k.95-96, 470-472, 711v oraz protokołu oględzin miejsca przestępstwa k. 7-8, protokołu oględzin samochodu osobowego marki O. (...) o nr rej. (...) k. 57-59v, protokołu przeszukania osoby k. 61-63, kserokopii dokumentacji z komisji dot. samochodu O. (...) k. 140-142, protokołu pobrania materiału porównawczego k. 74-74v, 75-75v, 76-76v, 77-77v, opinii dotyczącej obrażeń ciała Żeni J. k. 132-133, opinii osmologicznej k. 156-158v, odpisów wyroków k. 175, 181, 233-233v, informacji dotyczącej odbywania kary k. 177, odpisu postanowienia k. 178-179v, opinii z zakresu oszacowania wartości biżuterii k. 195-197, pokwitowania k. 192, 201, opinii z zakresu badań daktyloskopijnych k. 212-225, materiałów nadesłanych przez stronę bułgarską o pomocy prawnej k. 292-314, 370-402, danych o karalności k. 452-453, 454, materiału poglądowego do oględzin miejsca zdarzenia k. 124-126, dokumentacji fotograficznej k. 244, postanowienia o dowodach rzeczowych k. 161.

H. O. przesłuchiwany po raz pierwszy przyznał się do zarzuczonego mu czynu, wyraził skruchę i wyjaśnił, iż nie przystawiał dziecku noża do szyi. Do tego mieszkania poszedł, by oddać dług mężczyźnie, który tam mieszka, a od którego pożyczył 1000 zł. Powiedział T. K., że w tym mieszkaniu jest dużo złota, bo sam sprzedawał złoto mężczyźnie, który tam mieszka. To T. K. wziął z kuchni nóż i powiedział do znajdującej się w mieszkaniu kobiety, by oddała złoto. Ona powiedziała, że jest w drugim pokoju i K. znalazł tam złoto oraz 2650 euro i 280 zł, a potem okręcił tej kobiecie usta i ręce taśmą. Żaden z nich nie przystawiał noża ani kobiecie, ani dzieciom, natomiast T. K. szarpał tą kobietę, uderzył ją w usta i złapał ją za włosy mówiąc, by dała złoto. Nie planowali tego napadu, zamiar powstał gdy byli w tym mieszkaniu. Zabrali złoto, 2650 euro, 280 zł i dwa telefony komórkowe. Wszystkim mieli podzielić się po połowie. Policja odzyskała te rzeczy w całości. Wyjaśnił także, iż posiadał fałszywe prawo jazdy, które zakupił w Bułgarii za 900 euro, ale w Polsce nie posługiwał się nim (k.90-92).

W toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania potwierdził uprzednie wyjaśnienia i skorzystał z prawa do odmowy wyjaśnień (k.99).

Przesłuchiwany po raz kolejny do zarzuczonego czynu przyznał się częściowo i potwierdził uprzednie wyjaśnienia. Wskazał, iż od ojca męża pokrzywdzonej pożyczył pieniądze na procent i poszedł do tego do domu, by oddać procent. Powiedział T. K., że sprzedał wcześniej mężowi pokrzywdzonej złoto, a K. wziął z kuchni nóż i zażądał od niej złota. Ta kobieta zaczęła płakać i pokazała gdzie jest złoto. Wyjaśnił także, iż zobaczył taśmę klejącą i zaproponował T. K., by skleić kobiecie usta i ręce. T. K. zrobił to, przycinając taśmę nożem przy ustach pokrzywdzonej. K. najpierw rzucił nóż na ziemię, ale zwrócił mu uwagę, że w mieszkaniu są dzieci. Podniósł nóż i przekazał K., a ten wyrzucił do kosza na zewnątrz. Z tego mieszkania zabrali złoto, pieniądze i telefony – wszystko K. zabrał w torbie (k.465-467).

H. O. na rozprawie przyznał się do zarzucanego mu czynu (k.711), potwierdził uprzednio złożone wyjaśnienia i wyjaśnił, iż dotykał kogoś z noży, jednak nie groził pokrzywdzonym. Podniósł także, iż do współoskarżonego zwracał się S.. Przeprosił pokrzywdzonych.

Po złożeniu zeznań przez pokrzywdzoną wyjaśnił, iż nie bił pokrzywdzonej po nogach i nóż nie był trzymany na dziecku, a podczas zajścia żaden z nich nie miał nałożonej maski (k.750v).

Oskarżony T. K. przesłuchiwany po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu w zakresie zaboru pieniędzy, nie przyznając się do posiadania podczas zdarzenia noża. Wyjaśnił, iż do mieszkania pokrzywdzonej wszedł w masce i chwycił pokrzywdzoną za usta oraz związał ją taśmą – zaklejając jej usta, ręce i nogi, przy czym wyprowadził ją wówczas do pokoju, w którym nie było dzieci, a drugi sprawca w tym czasie pozostał z dziećmi i uciszał je. Po związaniu pokrzywdzonej otworzył szafkę i zaczął ją przeszukiwać, znajdując złoto i pieniądze, które zabrał wspólnie z H. O.. Wsiedli do taksówki i pojechali w stronę K., po czym za kwotę 3000 zł kupili samochód O. (...), którym chcieli pojechać do Bułgarii. (k.95-96).

W toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania podtrzymał swoje uprzednie wyjaśnienia i skorzystał z prawa do odmowy wyjaśnień (k.105).

Podczas kolejnych wyjaśnień wyraził zgodę na sprzedaż zakupionego samochodu marki O. (...) za kwotę 900 zł i przekazanie uzyskanych ze sprzedaży pieniędzy na jego konto depozytowe w areszcie śledczym (k.246-247).

Wyjaśnił następnie, iż H. O. pożyczył na procent pieniądze ojcu A. – męża pokrzywdzonej i poszli te pieniądze odebrać. Poprzedzającego dnia zrobili sobie maski z otworami na oczy, a 15 maja 2014 r H. O. zakupił taśmę. H. O. chciał, by to on przyznał się do grożenia nożem, ponieważ był w Polsce po raz pierwszy i uzyskałby mniejszą karę, ale faktycznie to noża użył H. O. – przy czym jak groził pokrzywdzonym to bezpośrednio tego nie widział, bo był w drugim pokoju, ale jak wychodzili z tego mieszkania, to H. O. dał mu nóż, żeby go wyrzucił. Wyjaśnił, iż zawiązał nóż w maskę i wyrzucił do śmietnika na zewnątrz domu (k. 470-472).

Oskarżony T. K. na rozprawie przyznał się do zarzucanego mu czynu (k.711v), potwierdził uprzednio złożone wyjaśnienia i wyjaśnił, iż do współoskarżonego zwraca się I., nadto, iż współoskarżony nie trzymał w ręku innego przedmiotu oraz iż nie widział by H. O. groził dzieciom. Podczas zdarzenia mieli założone maski i pokrzywdzona nie widziała ich twarzy. Obaj żądali złota i pieniędzy. Wyjaśnił także, że znał pokrzywdzoną z W. z Bułgarii, że przeliczył zabrane pieniądze – było 2600 euro, natomiast nie wie ile było pieniędzy polskich. Wyraził skruchę.

Po złożeniu zeznań przez pokrzywdzoną wyjaśnił, iż nie miał noża, nie dotykał dzieci i pokrzywdzonej, a podczas zajścia mieli nałożone maski (k.750v).

W ocenie Sądu wyjaśnienia H. O. i T. K. zasługują na wiarę jedynie w części, w której nie pozostają w sprzeczności z zeznaniami Żeni J. i A. M. oraz treścią opinii osmologicznej, daktyloskopijnej i dotyczącej obrażeń Żeni J..

Na wiarę zasługują zatem te twierdzenia H. O. i T. K., w których przyznają, iż zażądali od Żeni J. wydania złota i pieniędzy, związali ją taśmą samoprzylepną i zabrali znalezione w jej mieszkaniu przedmioty, po uprzednim przeszukaniu mieszkania przez T. K., udali się w kierunku granicy taksówką, a następnie zakupionym samochodem. Wyjaśnienia w tej części są spójne z wymienionymi wyżej dowodami, nadto protokołami oględzin miejsca przestępstwa k. 7-8, protokołem oględzin samochodu osobowego m-ki O. (...) o nr rej. (...) k. 57-59v, protokołem przeszukania osoby k. 61-63, a nadto zeznaniami B. G. k. 48v-39v i P. Z. k. 137-139, znajdujących oparcie w dokumentach w postaci umowy komisju k.48, 69, faktury vat k.68 oraz paragonów fiskalnych k.70.

W świetle zeznań A. M. na wiarę nie zasługują wyjaśnienia H. O., iż z mieszkania Żeni J. dokonali zaboru pieniędzy jedynie w kwocie 2650 euro i 280 zł oraz wyjaśnienia T. K., iż w mieszkaniu było 2600 euro. Zeznania A. M. (k.31), z których wynika, iż sprawcy dokonali zaboru 3000 euro oraz 6850 zł, znajdują bowiem potwierdzenie w dowodach nieosobowych - podczas przeszukania O. H. (k.61-63) ujawniono 2650 eurocentów oraz 1190 zł,

ale po dokonaniu rozboju, a przed zatrzymaniem przez funkcjonariuszy Policji sprawcy wydali pieniądze na zakup samochodu osobowego (k.68), a nadto korzystali na znacznej odległości z odpłatnej usługi taxi (wyjaśnienia T. K. k.95-96).

Na wiarę nie zasługują także wyjaśnienia H. O., w których zaprzecza on, by podczas zdarzenia przystawiał nóż do szyi Żeni J. oraz jej dzieci. Jak wynika z zeznań Żeni J. k.749-750v, potwierdzonych zeznaniami A. M. i E. S., pokrzywdzona przed zdarzeniem znała H. O., stąd miarodajne jest, iż szczegółowo wskazywała na jego rolę w przedmiotowym zajściu, tak w toku swoich zeznań, jak i relacjonując zdarzenie mężowi. Nie miała wątpliwości, iż H. O. przystawiał nóż do szyi jej i jej dzieci. Ta część zeznań Żeni J. znajduje nadto potwierdzenie w treści opinii osmologicznej k.156-158, z której wynika, iż ślad zapachowy zabezpieczony na nożu odpowiada śladowi zapachowemu pobranemu od H. O.. H. O. co prawda w toku swoich kolejnych wyjaśnień przedstawił wersję, z której wynika, iż z troski o dzieci podniósł nóż pozostawiony na podłodze przez T. K., jednakże ta wersja oskarżonego jest kuriozalna już tylko w świetle podjętych w obecności dzieci bezwzględnych zachowań, którym ten oskarżony nie zaprzecza.

Przymiotem wiarygodności nie można także obdarzyć wiarą wyjaśnień H. O., iż to jedynie T. K. zadawał pokrzywdzonej ciosy i jedynie on wiązał pokrzywdzoną taśmą. Ż. J. k.749-750v rzetelnie i szczegółowo zrelacjonowała sposób zachowania każdego ze sprawców, wskazując, iż w początkowej fazie zajścia to H. O. uderzył ją w usta, ścisnął za szyję, przytrzymał za ręce i włosy, a po dokonaniu zaboru przedmiotów obydwaj sprawcy zadawali jej ciosy pięściami w nogi i obydwaj związali ją taśmą samoklejącą. Ta część zeznań Żeni J. znajduje potwierdzenie w treści opinii daktyloskopijnej k.212-225 i opinii dotyczącej obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną k.132-133.

Nie są nadto wiarygodne twierdzenia T. K., iż podczas zajścia razem z H. O. mieli założone maski, albowiem pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej, jak i drugiego ze współoskarżonych. Ż. J. od początku identyfikowała H. O. jako mężczyznę którego znała pod imieniem I., a jej relacja w tym zakresie doprowadziła do niezwłocznego zatrzymania sprawców.

Na wiarę nie zasługuje ta część wyjaśnień T. K., w której zaprzecza, iż używał noża oraz z której wynika, iż nie widział on, by H. O. podczas zajścia używał noża oraz iż znajdował się z pokrzywdzoną w innym pokoju, niż H. O. z dziećmi, a także ta część wyjaśnień - iż dopiero jak wychodzili z mieszkania zobaczył nóż, który H. O. dał mu do wyrzucenia. Wyjaśnienia w tej części pozostają w sprzeczności z zeznaniami Żeni J. k.749-750v, z których wynika, że obydwaj sprawcy w toku zdarzenia używali noża, przy czym H. O. także wobec dzieci. Z zeznań tych wynika nadto, iż kobieta podczas całego zajścia znajdowała się w tym samym pokoju co jej dzieci, do którego to pokoju powrócił z kuchni z nożem H. O., który przystawiał następnie dzieciom, a podczas obecności w kuchni H. O. kobietę przytrzymał T. K.. Dopiero po tak podjętym działaniu kobieta ujawniła miejsce przechowywania kosztowności, a T. K. zaczął następnie przeszukiwać mieszkanie. Wyjaśnienia w tej części stanowią zatem jedynie linię obrony oskarżonego, usiłującego wykazać rzekomą nieświadomość co do poczynań współsprawcy, celem złagodzenia grożącej mu odpowiedzialności karnej. Z badań osmologicznych (k.156-158) wynika wprawdzie, iż ślad zapachowy zabezpieczony na nożu odnalezionym w dniu 15 maja 2014 r. w pojemniku na śmieci przed budynkiem przy ul. (...) w L. nie jest zgodny ze śladem zapachowym pobranym od T. K., co jednak nie wyklucza posłużenia się nożem przez T. K., w szczególności, iż sam przyznaje, iż noża tego dotykał.

Zeznania Żeni J. k.749-750v jako logiczne, spójne z opiniami: z zakresu doznanych przez nią obrażeń k.132-133, osmologiczną k.156-158 i daktyloskopijną k.212-225, a także potwierdzone zeznaniami świadków V. D., E. S. i A. M., z których wynika spójność jej relacji zarówno w toczącym się postępowaniu, jak i relacjonowaniu zdarzenia sąsiadce i najbliższym członkom rodziny, zasługują na wiarygodność. Stan psychiczny Żeni J. będący skutkiem brutalności działania sprawców relacjonowany przez V. D. k.748v, E. S. k.712v-713v i A. M. k.31-32, 713v-714v odpowiada zarówno treści zeznań Żeni J., jak i jej zachowaniu podczas rozprawy, w toku której płakała, zasłaniała się przed oskarżonymi i chowała się przed nimi za tłumaczkę (k.749). Zeznania E. S. k.712v-713v i A. M. k.31-32, 199-200, 713v-714v w zakresie ilości, rodzaju i wartości skradzionych przedmiotów, znajdują potwierdzenie w protokołach przeszukania O. H. (k.61-63) oraz samochodu O. (...) (k.57-59), nadto opinii z zakresu numizmatyki i rzemiosła artystycznego

(k.195-197). Zeznania V. D., E. S. i A. M. w zakresie relacji pokrzywdzonej wzajemnie się uzupełniają, tworząc logiczną, zasługującą na wiarygodność całość.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadków: B. G. k. 48v-39v i P. Z. k. 137-139, znajdujących oparcie w dokumentach w postaci umowy komisji k.48, 69, faktury vat k.68 oraz paragonów fiskalnych k.70 i nie kwestionowanych przez oskarżonych.

W toku postępowania przeprowadzono dowód z opinii Zespołu Lekarzy (...) w sprawach karnych i cywilnych (...) sp. z o.o. (k. 132-133) dotyczący obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną, a z którego wynika, iż podbiegnięcia krwawe okolic oczu, nad- i podobojczykowej, na udach i podudziach pokrzywdzonej mogły powstać w czasie i okolicznościach podanych przez Żenię J..

Dla potrzeb sprawy wywołano również opinię z zakresu badań osmologicznych (k.156-158), zgodnie z treścią której stwierdzono zgodność zapachową śladu zapachowego zabezpieczonego z noża odnalezionego w dniu 15 maja 2014 r. w pojemniku na śmieci przed budynkiem przy ul. (...) w L. ze śladem zapachowym pobranym od O. H.. Zgodności tej nie stwierdzono ze śladem zapachowym pobranym od T. K..

Z przeprowadzonej w toku niniejszego postępowania opinii daktyloskopijnej Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej Policji w L. (k.212-225) wynika natomiast, iż na powierzchni rolki z taśmą samoprzylepną ujawniono ślady linii papilarnych T. K., zaś na zewnętrznej powierzchni taśmy samoprzylepnej – ślady linii papilarnych H. O..

Wywołana opinia z zakresu numizmatyki i rzemiosła artystycznego przyniosła ustalenia co do wagi i wartości skradzionego mienia w postaci złota (k.195-197).

Opinie te Sąd podzielił z uwagi na to, że są fachowe, wyczerpujące i rzetelne oraz zostały sporządzone przez profesjonalistów, posiadających wymagane wykształcenie i wiedzę w dziedzinie, której wskazane opinie dotyczą.

Pozostałe dowody nieosobowe zgromadzone w sprawie nie były kwestionowane przez strony, a ich autentyczność nie budzi wątpliwości. Z uwagi na to Sąd podzielił je, nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania.

Konkludując należy stwierdzić, że dokonana analiza i ocena całego zgromadzonego materiału dowodowego daje w pełni podstawę do uznania, iż dowody obdarzone przez Sąd walorem wiarygodności wiążą się w logiczną całość i pozwalają uznać, iż wina H. O. i T. K. co do zarzucanego im czynu nie budzi żadnych wątpliwości.

Przestępstwo rozboju statutowane w art. 280 § 1 kk polega na kradzieży, czyli zaborze w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej poprzez użycie przemocy wobec osoby, groźbę użycia przemocy albo doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Art. 280 § 2 kk określa natomiast kwalifikowany typ rozboju ze względu na szczególny sposób działania sprawcy tj. m.in. polegający na posługiwaniu się nożem.

Przez zabór rzeczy rozumieć należy pozbawienie przez sprawcę osoby posiadającej rzecz władztwa nad tą rzeczą oraz objęcie jej we władanie przez sprawcę. Władztwo jako stan faktyczny wyraża się w przestrzenno-czasowej możliwości oddziaływania na rzecz, dysponowania nią, posiadania. Stąd też unicestwienie władztwa obejmować musi dwa elementy: pozbawienie władztwa osoby dotychczas uprawnionej oraz objęcie władztwa przez sprawcę (S. Łagodziński, glosa do uchwały SN z 23 kwietnia 1998 r., I KZP 1/98, Prok. I Pr. 1999, nr 1, s. 101 i n.).

Zamach na osobę przy rozboju polega na takim oddziaływaniu na nią, które paraliżuje lub ogranicza jej wolę i zmusza do tolerowania zaboru mienia przez sprawcę. Oddziaływanie to może przybierać różne formy – m.in. przemocy wobec osoby, groźby użycia przemocy albo doprowadzenia do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Sformułowanie „używa przemocy wobec osoby” interpretować należy szeroko, w sposób pozwalający przyjąć, że użyciem przemocy jest już naruszenie nietykalności cielesnej, odpowiednio ukierunkowane i stanowiące sposób objęcia przez sprawcę władztwa nad rzeczą, charakteryzujące się wyższym od

minimalnego stopniem intensywności i dolegliwości wobec pokrzywdzonego (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 października 2003 r., II Aka 292/03, Prok. I Pr. 2004, nr 7-8, poz. 31).

Zakres pojęcia „posługiwanie się” obejmuje wszelkie manipulacje przedmiotem, w tym także okazanie go przez sprawcę pokrzywdzonemu w celu wzbudzenia w nim obawy jego użycia i wywołania uczucia stanu bezbronności (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 kwietnia 1984 roku 12ygn.. akt II KR 73/84, OSNKW 1984 Nr 9 – 10).

Rozbój może być dokonany jedynie w zamiarze bezpośrednim. Przepięstwo to znamionuje się tzw. podwójną kierunkowością, obejmującą zarówno działania skierowane przeciwko osobie, jak i przeciwko mieniu. Z uwagi na fakt, iż zabór kwalifikowany jako rozbój polega na użyciu przemocy wobec osoby, groźby natychmiastowego jej użycia lub doprowadzeniu ofiary do stanu nieprzytomności lub bezbronności, zamiar zaboru mienia wystąpić musi u sprawcy najpóźniej w chwili stosowania określonych w art. 280 § 1 k.k. sposobów oddziaływania na osobę (tak też Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 1 lipca 2004 r., II Aka 128/04, KZS 2004, z. 7-8, poz. 53).

Istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion określonego czynu przestępczego. Porozumienie to jest szczególnym elementem podmiotowym, który zespalając zachowania się poszczególnych osób, pozwala przypisać każdej z nich również tę akcję sprawczą, która podjęły pozostałe (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 listopada 1971 roku wydanym w sprawie Rw 1202/71, OSNKW 1972/3/54). Porozumienie, o którym mowa może być zawarte zarówno przed jak i w trakcie wykonywania czynu zabronionego, a jego charakter może być zarówno wyraźny jak też i konkludentny (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 1971 roku wydanym w sprawie IV KR 70/71, OSNKW OSN Prok. Gen. 1971/10/174). Współsprawstwo może występować zarówno w postaci wielosprawstwa (współsprawstwa równoległego) kiedy każdy ze współdziałających sam wypełnia swoim zachowaniem wszystkie znamiona danego przestępstwa, jak i w postaci współsprawstwa właściwego, w przypadku którego realizacja wszystkich ustawowych znamion czynu zabronionego następuje dopiero wskutek złożenia się zachowań wszystkich współdziałających.

W rozważanym przypadku w dniu 15 maja 2014 r. w L. H. O. działał wspólnie i w porozumieniu z T. K., na co jednoznacznie wskazuje logika podejmowanych przez obydwu mężczyzn działań. Najpierw obydwaj wtargnęli do mieszkania pokrzywdzonej, a następnie po zaklejeniu jej taśmą przyklepną ust, przytrzymywaniu za ręce i włosy oraz uderzeniu w usta przez H. O. zażądali wskazania miejsca przechowywania kosztowności. Następnie H. O. udał się do kuchni po nóż, a w tym czasie T. K. przetrzymywał Żenię J. aż do jego powrotu z nożem, po czym H. O. przystawiając nóż do ciała pokrzywdzonej i jej dzieci groził jej zabójstwem oraz zabójstwem jej dzieci. Nóż do ciała pokrzywdzonej przystawiał także T. K.. Działanie H. O. i współdziałającego z nim T. K. skutkowało ujawnieniem przez Żenię J. miejsca przechowywania złota i pieniędzy, które obydwaj następnie przywłaszczyli.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd stanął na stanowisku, że przypisany H. O. i T. K. czyn wyczerpał znamiona zbrodni opisanej w przepisie art. 280 § 2 k.k., a biorąc pod uwagę fakt, że został popełniony przed upływem 5 lat po odbyciu przez każdego z nich kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, należało go kwalifikować w zw. z art. 64§ 1 k.k. wobec każdego z oskarżonych.

Przystępując do wymiaru kar Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w treści art. 53 k.k. uwzględniając wysoki stopień społecznej szkodliwości przestępstwa, którego dopuścili się oskarżeni wobec młodej kobiety pod opieką której pozostawało troje małoletnich dzieci, przede wszystkim wysoki stopień społecznej szkodliwości zbrodni rozboju, wynikający z posłużenia się (przez H. O.) nożem oraz akceptowaniu posłużenia się nożem (w przypadku T. K.) także wobec bezbronnych dzieci w obecności ich matki, w sposób skutkujący długotrwałą traumą pokrzywdzonej, działania wspólnie i w porozumieniu, w sposób bezwzględny, z dużą sprawnością i swoistą konsekwencją w dążeniu do osiągnięcia przestępczego celu, w warunkach art. 64 § 1 k.k., a także Sąd uwzględnił brutalność zachowania wobec pokrzywdzonej już po dokonaniu zaboru mienia.

Sąd uwzględnił także zróżnicowane role oskarżonych w realizacji czynu zabronionego. Względem H. O. skład sądujący wziął zatem pod uwagę fakt, że działał on w sposób bezwzględny, przystawiając nóż do ciała bezbronnych dzieci – 4-

letniego i 2,5 letniego - w obecności ich matki, grożąc jednocześnie pokrzywdzonej ich zabójstwem, nadto uderzył pokrzywdzoną w usta i przytrzymał ją w obecności dzieci za włosy, a także, iż inicjował działania podejmowane przez T. K., kierując przebiegiem przedmiotowego zajścia. Uwzględnieniu podlegała także uprzednia karalność H. O. (k.453) i nie karalność na terenie R. K. (k.454).

Jako okoliczność łagodzącą w stosunku do obydwu oskarżonych Sąd uwzględnił fakt, iż przyznali się oni do wtargnięcia mieszkania pokrzywdzonej i dokonania rozboju, a także iż użycie przez nich noża nie skutkowało doznaniem obrażeń przez pokrzywdzoną i jej dzieci.

Uwzględniając wszystkie tak podmiotowe, jak i przedmiotowe okoliczności czynu, którego dopuścili się oskarżeni, duży stopień zawinienia, wysoki stopień ich społecznej szkodliwości, nagminność przestępstw przeciwko mieniu, a także zdrowiu i życiu, a zwłaszcza rozbojów oraz oszustw, jak również wzgląd na dezaprobatę społeczną, z jaką spotykają się tego typu czyny zabronione i ich sprawcy, na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał O. H. na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz T. K. na karę 4 lat pozbawienia wolności.

Ważąc wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej Żeni J. o zasądzenie od oskarżonych na rzecz Żeni J. na podstawie art. 46 kk kwot po 60 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (k.710v), Sąd miał na względzie, że kompensacie podlega doznana krzywda, a więc w szczególności cierpienie i trauma związana z przestępczym zdarzeniem, a na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań, w tym przerażenia wywołanego zachowaniem sprawców, także kierowanym wobec małoletnich dzieci pokrzywdzonej w jej obecności. Sąd uwzględnił przy tym w szczególności treść zeznań pokrzywdzonej, dotyczącą utrzymujących się dolegliwości zdrowotnych (k.750) i towarzyszące w dalszym ciągu uczucie strachu przed sprawcami, mające miejsce podczas rozprawy (k.749). Z uwagi na fakt, iż ustalenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i określenie jej rozmiaru byłoby znacznie utrudnione, w tym skutkowałoby koniecznością dodatkowego w tym zakresie procedowania, Sąd uznał za zasadne orzeczenie od każdego z oskarżonych na rzecz Żeni J. nawiązek po 20 000 zł na podstawie art. 46 § 2 kk. Orzeczenie wskazanych nawiązek nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu niezaspokojonej części roszczenia w drodze postępowania cywilnego.

Zaliczenie na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresów rzeczywistego pozbawienia wolności uzasadnia treść art. 63 §1 kk i tym samym na mocy powołanego przepisu Sąd zaliczył na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności: O. H. okres od 15 maja 2014 r. do 20 października 2015 r. oraz T. K. okres od 15 maja 2014 r. do 20 października 2015 r.

Na mocy § 14 ust. 2 pkt. 5 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348, ze zm.) zasądzono do Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. D. M. kwotę 1254,60 zł tytułem obrony T. K. wykonanej z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, że ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe i niecelowe ze względu na ich sytuację majątkową oraz wysokość orzeczonych bezwzględnych kar pozbawienia wolności.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.